

XXXII. Per actionem autem istam hinc intelligimus non tam externam, quæ non nisi per occasionem oblatam, quam internam, quæ homini perpetuò adesse potest, quæ & conditio est Summi Boni.

XXXIII. Differentia S. B. triplex constituitur, i. quod sit actio animæ rationalis: Quia enim Summum hominis Bonum præstantissimum quoddam est; Igitur actio propria non in corpore corporisve functionibus quaerenda est; sed in anima.

XXXIV. Animæ autem humanæ felicitates, ut Aristot. cap. ult. lib. I. Eth. N. distingvit, duæ sunt; una ἀλογος rationis expertis; altera λογική rationalis. Ἀλογος iterum duplex est, θρεπτική quæ communiter aliàs vegetans appellari solet; altera αἰσθητική sentiens. Utriusq; facultas à natura S. B. est aliena, propterea, quod homo eas communes habet cum plantis, & cum reliquis animalibus. Merito itaq; in solius rationalis facultatis, quæ homini propria est, actione felicitas collocatur.

XXXV. Rationalis hæc facultas, quæ ab Arist. dicitur μέρος λόγον ἔχον duplex est, partim enim κυρίως & propriè rationalis, vel quia in sese ratione prædita est, vel quia ex natura sua eam habet; partim verò naturâ suâ rationis quidem expertis est, eam tamen recipere audiendo, vel obediendo potest; Et aliàs etiam vocatur facultas appetitiva, quæ principium & sedes est perturbationum sive affectuum.

XXXVI. Utroq; modo felicitas convenit rationali facultati. Et quatenus ex sese ratione prædita est, & quatenus ejusdem præscripta sequitur. Appetens enim facultas, quando rectæ rationis jussa audit, iisdemque sese submittit, rationem participare dicitur, atq; sic affectus animi ita conformantur, ut virtuti sint consentanei.

XXXVII. Circa hanc duplicem animæ actionem
B. notan-